

DE STAD

AMSTERDAM

In
DE STAD AMSTERDAM
heeft men voor 10 pop een mooie
DONKER's HOED
op zijn

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ROYAL ENFIELD

RIJWIELEN EN MOTORRIJWIELEN

IMPORTEUR: J. WITMONDT - AMSTERDAM, 291/293 PRINSENGRACHT

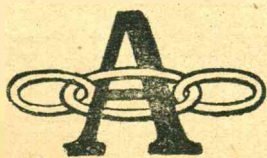

HILLE's BESCHUIT

ONZE WANDELPRIJSVRAAG.

Het aantal inzendingen op onze Wandelprijsvraag is boven onze verwachting. Niet minder dan 3240 oplossingen kwamen in. Wat dat zeggen wil ziet men hierboven. Heel het personeel op ons bureau is er bezig met het openen der brieven, een werk dat op zich zelf reeds groot is. Maar dan moeten natuurlijk nog al die 3240 lange lijsten met namen stuk voor stuk gecontroleerd worden, wat zeker nog geruimen tijd in beslag neemt. Wij zullen echter hard voortwerken, zoodat de uitslag zoo spoedig mogelijk bekend gemaakt kan worden.

ADRIAAN SCHAKEL

HEILIGEWEG 11-17
- AMSTERDAM -

— ENGELSCH KLEEDERMAKERIJ —

FIRMA
A.V.D. BERGH
169 WETERINGSCHANS 169
TELEFOON 4363 N.

10 APARTE
DAMESSALONS
Speciale inrichting voor haar-
wassing, voorover en
rugwaartsch.

KAPPEN, HAARVERVEN, MASSES,
III PEDICURE, MANICURE III

Den geheelen dag geopend, tijdsbespreking
onnoodig. - Beste adres voor alle soorten
haarwerken, met garantie.

Ook HEERENPRIJEN volmaakt natuurgelukkig. - Billijke prijzen.

VLEESCHHOUWERIJ A. VAN DER LINDE
2de Laurierdwaarsstraat 50

EN GROS Abattoir Tel. 2417 Z. - EN DETAIL Centrum 3064

Zeer concurrerende prijzen
Uitsluitend prima eigen geslacht Hollandsch vee.

100 % voordeliger
dan Leder,
zijn de
LIGA-Gummizolen,
LIGA-Gummihakken.
J.A. VAN VUGT, Amsterdam
Reguliersdwaarsstraat No. 56
Telefoon Noord 7247

PROPAGANDA CAMERA

voor platen en vlakfilms 9 x 12 cm.
met enkelvoudigen bodemultrek

Sluiter voor instelling, tijd en
moment (regelbaar van 1/25-1/100
seconde).
Iris diafragma. Uitneembaar mat-
glasraam met groote lichtkap.
Compleet met 3 Metaal Cas-
setten in étui en spiraaldraad-
ontspanner.

Met speciaal Aplanaat F. 8
f 15.—

Met extra Rapid Aplanaat
F. 7.2 . f 18.—

WED. WM. HOLST - AMSTERDAM

Kapel- of Haringpakkerssteeg 10, 14 en 16
Tel. N. 5062 - Postrek. 1956 - Telegr.-adres „HOFAM”

DE VOLKSAPOTHEEK

ALLEEN ROZENGRACHT 29

APOTHEKER: JAN SOL

IS DOOR GROOTSTEN OMZET HET GOEDKOOPSTE ADRES

GRATIS

kunt U dit Orchestrion
hetwelk zonder weerga is
hooren
HAARLEMMEWEG No. 41
- Gezellig zitje -
Prima consumptie

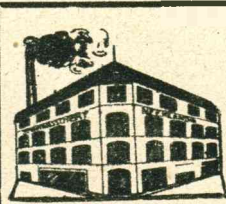
Algemeene Dienstverrichting

van den

Gecontrol. Particulieren Nachtveiligheidsdienst.
Andreas Bonnstraat 30-32 — Telef. Z 3000 en Z 9142

1 Februari 1922 opening van eene afdeling
GLAZENWASSCHERIJ

Vraagt inlichtingen!

Stoomwasscherij „Neerlandia”
3e Hugo de Grootstr. hoek Fred. Hendrikstr.
Amsterdam

Speciaal ingericht voor Droogtoe- en
Opgemaakt. Vlugge en nette bediening.
Wasch, Maandag gehaald, Donderdag thuis.
Dinsdag - Vrijdag
Woensdag - Zaterdag
Scherp concurrerende prijzen.
Tel. Centrum 3908
Aanbevelend: **GEBS. WARNINK**

Laat Uw premieplaat van
„De Stad” omlijsten bij
J. BARWEGEN
in Spiegels, Schilderijen en
Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN
van alle soorten Platen.
Groote sortering Etsen.
ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM
Tel. Centrum 2186.

A.P. DE WAART. J.

COMPLETE MEUBILEERING

ISINGEL 29. AMSTERDAM

TEL. N. 9214

VRAAGT GEÏLL. PRUSCOURANT

SINGEL 130 DE 2de MIN-VAN AF

RONDE LUTH-HERENDE-2de CENTR. STATION

REEDERS
N.Z. Kolk 17
Amsterdam

REEDERS'
PETROLEUMKACHELS
zijn veilig,
hygiënisch,
volmaakt reukeloos,
meest soliede.

Eenig adres:
N. Z. KOLK 17,
Amsterdam

„THEOPHILE”

Utrechtschestraat 118 - Amsterdam

BESTE HAARKLEUR- EN
HAARGROEIMIDDEL.

Afgehaald f 2.— per flacon. Franco toe-
zending f 2.40 per postwissel als ook tegen
f 2.60 rembours.

FIRMA H. NOLLEN, Banketbakker
Blauwburgwal 21 - AMSTERDAM - Telefoon N. 7829

Heerlijke BOTERKOEKJES:

Zandkoekjes - Boterblesjes - Boterjanhagel - Boterkransjes
Roggebroodjes - Javaantjes - Kletskepjes - Goudsche sprits.

Onze bekende Amsterdamsche Korstjes dagelijks versch verkrijgbaar

Adverteeren — Succes.

De meest aanbevelens-
waardige lectuur voor
ieder huisgezin is

DE
LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —

Prijs per 12 deelen, besteld
bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

P
OETS-
ARTIKELN
„GLIM”

ABONNEERT U
OP HET WEEKBLAD „DE STAD AMSTERDAM”

BERIJDT STOK'S RIJWIELEN Prijzen vanaf f 100.—. Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden
WAGENAARSTRAAT 55—57 - TELEF. Z. 4801

BETLEM'S WILDHANDEL

N. Z. VOORBURGWAL 57—59. TEL. C. 1515

*** REMBRANDTSPLEIN 12. TEL. C. 4454**

SPECIALITEIT
IN
TAMME
KONIJNEN

N.V. JUWELLEN-, GOUD- EN ZILVERHANDEL
„MERCURIUS” v/h J. A. A. GERRITSEN
KALVERSTR. 49 - AMSTERDAM - TEL. N. 5747

SPECIALE INRICHTING VOOR DE VERVAAR-
DIGING VAN KRANSEN EN TAKKEN, SPORT-
BEKERS, MEDAILLES, KRUIZEN ENZ. ENZ.

10 jaar garantie

Massief eiken Ledikant, spiraal
Matras, en driedeelig Kapok-
matras, Peluw, Kussens f 99.—.
2 persoons massief eiken Slaap-
kamerameublement met Wasch-
commode f 265.—.

WAGENAARSTRAAT 28
: Let op het adres :

AMSTERDAMMERS ABONNEERT U OP:

ABONNÉ

KESSELS & VAN HUSSEN-EINDHOVEN

EEN LEKKER KOPJE KOFFIE!

LUNCHROOM „HOTEL MORDHORST”
NIEUWENDIJK 209 - AMSTERDAM - TEL. N. 5604
..... DEN GEHELEN DAG PIANO-CONCERT

DE STAD

AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f 1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12¹/₂ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:

ROKIN 61 - TELEF. N 3304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

Als Ge in Den Haag vertoeft,

bezoek dan het „Hotel Café-Restaurant DIJERS”, Buitenhof 42, Tel. 1354
Prima Keuken en Wijnen. Matige prijzen. Kamers electrisch verwarmd.
Met ontbijt f 3.50. V/h jarenlang Chef Taverne Louis Seize - Amsterdam.

VAN WEEK TOT WEEK.

„Wat heeft de Haarlemsche politie toch een flater geslagen met de arrestatie van dien S.!”

Dat hebben we van de week van alle kanten kunnen hooren en ook in verschillende kranten werd er allesbehalve vleiend geoordeeld over de autoriteiten, die tot de arrestatie van den ten slotte geheel onschuldig gebleken handelsreiziger het bevel hebben gegeven.

Het is nu eenmaal een hebbbelijkheid van vele Nederlanders, om te smalen op onze politie- en justitieautoriteiten — „als zooiets in het buitenland gebeurd was, zouden ze den dader al lang te pakken hebben”, is een uitdrukking, die men hier bij alle mogelijke gelegenheden kan hooren.

Maar als men er eens kalm over zou gaan nadenken, zou men zeker tot de slotsom komen, dat de Nederlandsche politie nog zoo achterlijk niet is, dat ze in tegendeel bij die in vele andere landen zeer gunstig afsteekt.

Maar laten we nu maar niet aan het theoretiseeren gaan en eens blijven bij het geval van de arrestatie van den heer S.

Hoe is men tot die arrestatie gekomen?

Een heer kwam Donderdag op het parket in Haarlem vertellen, dat zijn compagnon in een gesprek met een broer van den heer S. vernomen had, dat deze op het kantoor van den ver slagene met dezen onaangenaamheden had gehad.

Dat op zich zelf zou natuurlijk nog geen arrestatie rechtvaardigen en dat werd in Haarlem ook wel begrepen. Maar, waar eenig spoor van den moordenaar absoluut ontbrak, was het heel begrijpelijk, dat deze aanwijzing, van hoe geringe beteekenis ook op zichzelf, niet geheel mocht worden in den wind geslagen.

Het eerste werk der Haarlemsche autoriteiten was daarom, te trachten een portret van den heer S. machtig te worden, om dit aan de verpleegster, die met den moordenaar en zijn slachtoffer van Amsterdam naar Haarlem gereisd was, te kunnen toonen; herkende deze daarin haar medereiziger, dan was natuurlijk de waarschijnlijkheid, dat S. de moordenaar was, aanmerkelijk grooter geworden.

Het portret werd bemachtig en de verpleegster, aan wie het getoond werd, verklaarde pertinent dat zij daarin den man herkende, die in Amsterdam in de coupé gestapt was, waarin de heer Wijsman en zij op Oudejaarsavond zaten.

Mocht nu de Haarlemsche politie nog langer aarzelen den man te arresteeren? Zou zij zich integendeel niet aan ernstig plichtsverzuim hebben schuldig gemaakt, als zij het niet gedaan had?

En moest haar verdenking niet zeer versterkt worden, doordat de heer S., eenmaal gearresteerd en gevraagd waar hij op Oudejaarsavond geweest was, wel zei bij een kapper geweest te zijn, maar niet wist op te geven, hoe die heette en waar die woonde?

Toen dat in de dagbladen werd meegedeeld, zei iedereen: „Nou, dat is wel een zeer sterk bewijs, dat ze den goede te pakken hebben, want wie weet nou niet waar hij zich laat kappen?”

Dat hebben we wel twintig personen hooren beweren en het ligt, dunkt ons, nogal voor de hand ook, dat zoo geredeneerd werd.

Toen echter later bleek dat de man werkelijk bij een kapper geweest was, toen heette het bij diezelfde personen dat de Haarlemsche politie een flater had begaan.

En toch had ze nog sterker aanwijzing gehad om haar vermoeden als juist te beschouwen. Immers, de verpleegster, die eerst het portret herkend had, zei nu, na met den gearresteerden heer S. geconfronteerd te zijn, met groote beslistheid, dat hij wel degelijk de man was, die met haar in de „moord-coupé” gereisd had.

Nog eens: mocht dan de Haarlemsche politie den gevangene vrij laten? Zou niet iedereen, ook zij die nu zoo streng van een flater spreken, haar dan niet van onverantwoordelijke nalatigheid beschuldigd hebben?

Dat later de heer S. zich wel kon herinneren waar hij zich had laten kappen en dat zich, behalve een viertal vrienden en vriendinnen van den gearresteerde, nog een echtpaar aanmeldde, dat kwam vertellen hem op het tijdstip waarop de moord gepleegd moest zijn, in het café van het American Hotel te hebben gezien, doet aan het feit, dat eerst alles er op scheen te wijzen, dat men den dader gevat had, niets af.

Toen de verklaringen, door den gearresteerde afgelegd, onderzocht waren en juist gebleken

en de mededeelingen van anderen er op gingen wijzen, dat S. niet in den trein geweest was, werd de verpleegster nogmaals ontboden. Men liet haar andermaal den gearresteerde zien en wel in verschillende houdingen, die men in een spoorwegcoupé al zoo kan aannemen, zelf happende van een broodje met garnalen en andermaal verklaarde zij pertinent, dat S. de man was, die zij in de spoorwegcoupé gezien had.

Waar zulke tegenstrijdige verklaringen worden afgelegd moet toch wel iedereen, of hij nu politiemans is, of niet, aan het twifelen gaan en is het dan aan de politie kwalijk te nemen, dat zij het zekere voor het onzekere neemt en den arrestant nog even vasthoudt, tot ze of naar den eenen, of naar den anderen kant meer zekerheid heeft gekregen?

Niemand ernstig nadenkt zal dat durven beweren.

Het spreekt natuurlijk vanzelf, dat het gebeurde voor den heer S. en zijn familie uiterst onaangenaam is geweest; is bijvoorbeeld zijn te Zandvoort wonende moeder niet op straat door kwajongens nageroepen: „Daar heb je de moeder van den moordenaar”, en werd niet de heele familie door haar kennissen gemeden? Zeker, de menschen, die den verdachte kenden geloofden het wel niet, dat hij een moord zou hebben begaan, zeiden ze, maar, doch dit dachten ze er alleen maar bij, je kan toch nooit weten en het was dus maar voorzichtig wat achteraf te blijven.

Maar dat alles kan toch geen reden zijn om der politie een verwijt te doen; veeleer is de heer S. het slachtoffer van een vergissing der verpleegster, die maar strak en stijf bleef volhouden, „dat hij het was.”

Natuurlijk te goeder trouw dat betwijfelt niemand, maar toch bewijst het weer eens te meer, hoe voorzichtig men in dergelijke gevallen moet wezen.

Want veronderstel nu eens, dat de heer S. zijn alibi niet had kunnen bewijzen!...

Adverteeren is het beste wat de zakenman kan doen.

Adverteeren in DE STAD is 't allerbeste

J. B. BOS
FABRIEK VAN KANTOORBOEKEN
KERKSTRAAT 4 - AMSTERDAM - TELEFOON C. 32

HET VERKEER MET VRACHTAUTO'S

De waarschuwingsborden aan den ingang der bebouwde kom (Schollenbrug)

Reeds geruimen tijd geleden, ongeveer een jaar, is door B. en W. een verordening gemaakt, waarbij verboden wordt op alle gemeentewegen binnen de kom dergemeente Amsterdam te rijden met motorrijtuigen die, geladen of ongeladen, een grootere asbelasting hebben dan 1500 K. G.

Dezer dagen is de verkeerspolitie begonnen met de ten uitvoer legging dezer verordening, waardoor iedere eigenaar van een vrachtauto met grootere asbelasting dan 1500 K. G. zich in het bezit zal moeten stellen van een

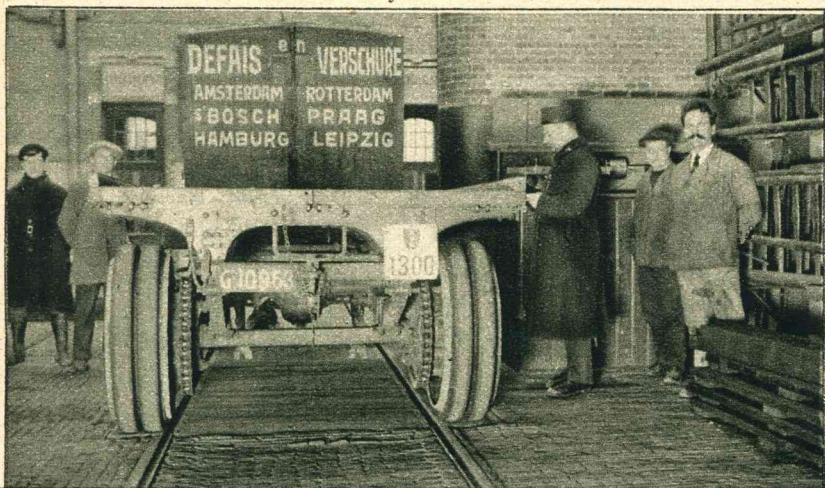
Van de ruim 300 bruggen die we in Amsterdam hebben, zullen er n.l. niet minder dan 73 worden uitgesloten voor het verkeer met auto's van meer dan 4000 K. G. asbelasting. Deze bruggen zijn aangeduid door een rood geschilderden band om een of meer bij, of op de brug aanwezige lantaarnpalen.

De roode banden om de lantaarns op de voor auto's gesloten bruggen (brug over het Rokin voor de Doelenstraat)

Deze week is men begonnen met het oproepen der vrachtauto-eigenaars, om hun wagens te laten wegen, wat gebeurde op de groote weegbrug in de tramremise aan de Tollenstraat.

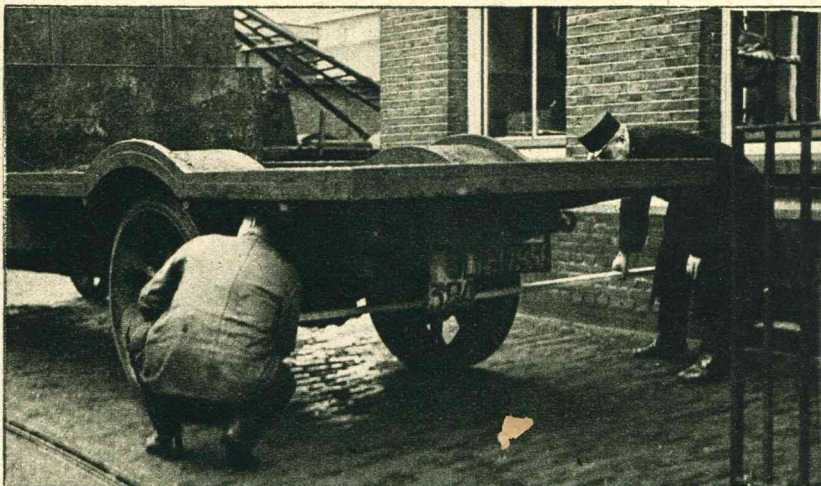
Wij maakten van dit wegen en het meten van banden en asafstanden

Het wegen van een vrachtauto op de weegbrug in de tramremise Tollenstraat.

speciale vergunning. Aan het verleen van die vergunning worden een aantal voorwaarden verbonden, o.a. dat de auto's voorzien zijn van gummi-banden, dat door geen der wielen een grooter gewicht op den weg mag gebracht worden dan 100 K. G. per centim. breedte van den wielband, enz.

Een vrachtauto, waarvan de wielbanden bijv. 10 c. M. breed zijn, mag dus per wiel niet meer dan $10 \times 100 = 1000$ K. G. wegen, of in het geheel

Het meten van den asafstand.

eenige foto's die wij hier reproduceeren. Het gevolg van deze maatregelen, die bedoelen beschadiging van wegen en bruggedekken door ondoelmatige vrachtauto's te voorkomen zal zijn, dat een aantal auto's in onze stad van bredere wielbanden voorzien zullen moeten worden.

Het meten der dikte van den wielband.

4 x zooveel, dus 4000 K. G. Weegt de wagen zelf bijvoorbeeld 1900 K. G. dan mag er dus hoogstens 2100 K. G. goederen op geladen worden. Een andere voorwaarden is nog dat de asafstand voor iedere 1000 K. G. gewicht niet kleiner mag zijn dan 45 c. M.

In geen geval zullen in het vervolg nog vergunningen worden gegeven, indien de asbelasting grooter is dan 6000 K. G. Het eigen gewicht en de toelaatbare belasting moet aan weerszijden op den wagen geschilderd worden. Maar nog andere beperkende bepalingen zullen er worden vastgesteld.

Het meten van de hoogte.

De Drogisten-Jaarbeurs in het Paleis voor Volksvlijt

In het Paleis van Volksvlijt is in de afgelopen week de 8ste Drogistenjaarbeurs gehouden, die een zeer groot succes geweest is. Hierboven links geven wij een foto van het bestuur waarop we van links naar rechts zien de heeren C. Haaeck, Zwolle, Volkert Swiere, Amsterdam, L. A. de Waal, den Haag, R. van Wessee, Nijmegen, G. J. Nikkels, Deventer en R. Hoogland, Haarlem. Rechts; Een foto van een der stands.

Een overzicht van de tentoonstelling.

UIT DEN AMSTERDAMSCHEN GEMEENTERAAD

Deze eerste Raadsvergadering in het nieuwe jaar is een zeer korte geweest. Tenminste voor ons journalisten, die aan het einde der Woensdagmiddag-zitting reeds verzocht werden heen te gaan, daar een geheime zitting volgde. Bedoeling was, 's-avonds de openbare zitting weer te heropenen, maar zoover kwam het niet, de heeren hadden zooveel geheimen, dat ze er den heelen avond mee volpraatten.

Heel veel zou er dus deze week niet van de beraadslagingen te vertellen zijn, wanneer niet de burgemeester iets nieuws ingevoerd had, namelijk om een officiële Nieuwjaars-toespraak te houden, iets wat tot nog toe in Amsterdam niet gebruikelijk was.

Allereerst bood hij daarin den Raadsleden zijn beste wenschen aan, zoowel voor hun persoonlijk als huiselijk leven, als voor hun werk, hetzij in, hetzij buiten den Raad.

Voorts wees hij er op, dat Amsterdam zelden een zoo zorgvolle jaarswisseling heeft

rustbarende toeneming van de werkloosheid, die met name in de Diamantnijverheid en de Sigarenindustrie, toch al van zoo ernstige betekenis was. Inderdaad — voor menigeen een zorgvolle jaarswisseling die van 1922!

Met dit al, voor het Bestuur van een groote stad, past het niet, zich door deze feiten te laten ontmoedigen. Is er al geen plaats voor optimisme in het constateeren van de omstandigheden, waarin wij ons bevinden, pessimisme ware de dood in den pot en mag ons evenmin beheerschen.

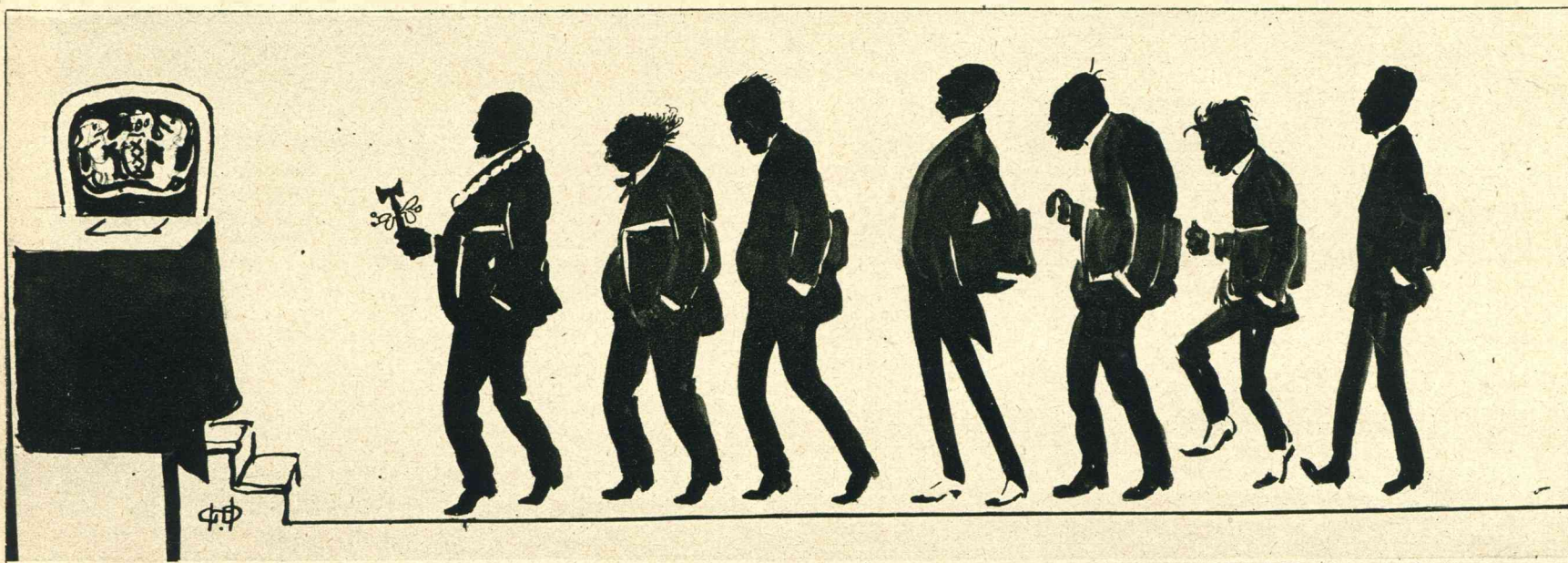
Op ons, ook als Gemeentebestuur, rust de plicht met moed en vertrouwen vooruit te zien en voorwaarts te gaan. Te doen, wat onze hand te doen vindt, om de ons toevertrouwde belangen met grooten ernst te behartigen en overal waar 't kan, te bevorderen.

Moge het U en mij daarbij aan opgewektheid niet ontbreken en moge het ons te zamen, onder Gods zegen, gegeven worden Amster-

meent, dat de Armenraad geen vier kamers méér noodig heeft, moet hij tegen stemmen," zei hij o.a.

Een belangrijke voordracht was ook nog die, tot aanvaarding van de regeling door den Minister van Arbeid gegeven voor de steunverleening aan werklozen. Die regeling zal, naar geschat wordt, aan de gemeente voor 1922 f 400.000.— kosten.

Wel werd door verschillende sprekers ernstig geklaagd over de houding der Regeering in deze aangelegenheid; had deze tijdig een crisisfonds in het leven geroepen, dan zouden de werklozen-kassen daaruit thans kunnen putten, meenden zij, en wethouder Wierdels was het er volkomen mee eens, vond dat de sprekers zich terecht over de Regeering beklagden. Maar wat baatte het op het oogenblik, daarover te spreken? De werklozen moesten zooveel mogelijk geholpen worden en gebeurde dat niet, dan zouden zij natuurlijk

De entree van B. en W. in de Raadszaal bij de eerste zitting in 1922. Pessimisme ware de dood in den pot (Zie de nieuwjaarsrede van den burgemeester)
Van links naar rechts: Burgemeester de Vlucht, wethouders Wibaut, Wierdels, Ter Haar, Vliegen, de Miranda en Vos.

meegemaakt als thans. „Ongetwijfeld,” aldus sprak de burgemeester, „waren de jaren, welke kort achter ons liggen, mede verre van gunstig. Wel is waar bleef ons de oorlogsjammer in vollen omvang gespaard, maar schier op elk gebied was er stof tot klacht en leefde dan ook in ons aller hart de begeerte naar den gunstiger tijd, welken de vrede brengen zou.

Intusschen ging deze wensch niet in vervulling. Mede als gevolg van een vrede, die geen vrede bleek, maar meer had van een voortduur van den oorlog, waarin slechts van wapenen werd verwisseld, ontstond vrij plotseling een crisis, die in geweldigen omvang elke verwachting overtrof.

Handel, Industrie en Scheepvaart, onze bronnen van bestaan en van welvaart, liggen teneergeslagen en onze haven, met zijn groeiend aantal „opgelegde” stoomers biedt een troosteloos aspect. Met — als direct gevolg — on-

dam veilig door deze economische branding te leiden.

Toen werd met de behandeling der agenda begonnen. De eerste voordracht ging over de verhooging van het crediet voor de verbouwing van het kantoor van den Armenraad. Voor deze was indertijd een gebouw gekocht voor f 85.000.—; daaraan was later voor verbouwing toegevoegd f 15.000.— en nu werd weer f 25.000.— gevraagd. Zuinig is toch maar alles!

Was het wonder, dat een aantal leden vonden, dat het wel een beetje erg was, om zooveel geld voor een kantoorgebouw uit te geven? Slot was, dat de voordracht werd aangehouden, men wilde er blijkbaar nog eens over slapen.

De heer Ter Haar, die als wethouder de voordracht had te verdedigen, deed dat nu niet bepaald erg overtuigend; „als iemand

komen ten laste der Gemeentelijke Armenzorg, zoodat dan de gemeente niet, zóals nu een derde, maar alles zou moeten betalen. En dus werd de voordracht tenslotte aangenomen.

Als laatste punt nog de kwestie over het ontslag van gemeente-ambtenaren die over compleet zijn. Daarvoor werden door B. en W. aangewezen zij, die slechts in tijdelijken dienst waren; de heer Wijnkoop wilde dat alleen ancienniteit gold, m.a.w. dat het eerst ontslagen zou worden die het laatst in dienst was, onverschillig of hij in vasten, of in tijdelijken dienst was.

Een denkbeeld van den heer von Freijtag Drabbe, om voortaan ontslagkwesties eerst te brengen in de Commissie van Bijstand, daar de Raadsleden in den regel over deze ontslagene niet kunnen oordeelen, werd door den wethouder gunstig ontvangen en zal voortaan worden opgevolgd.

Links: Een der wagens van den nieuwen autobus-dienst Ouderkerk-Kalfje-Amsterdam. Rechts: In de Van Baerlestraat is bij de tramhalte een bus geplaatst waarin men oude ceuranten ten behoeve der ziekenhuis-patiënten kan werpen.

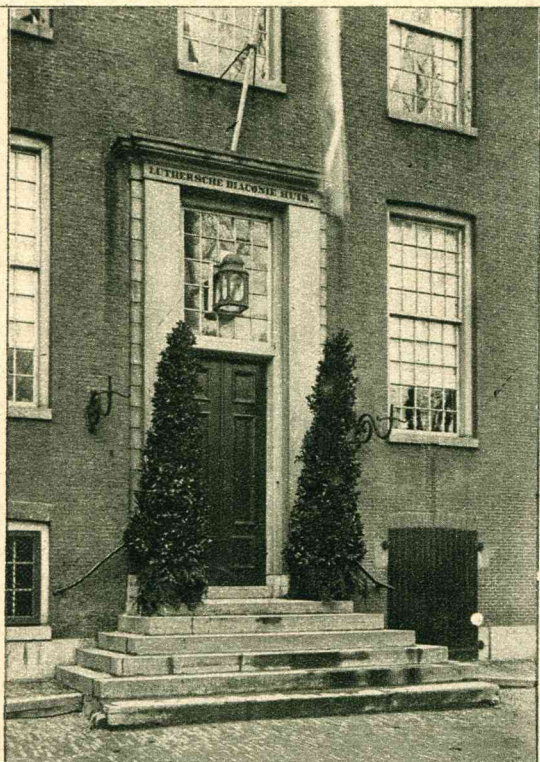
DE MELKOORLOG

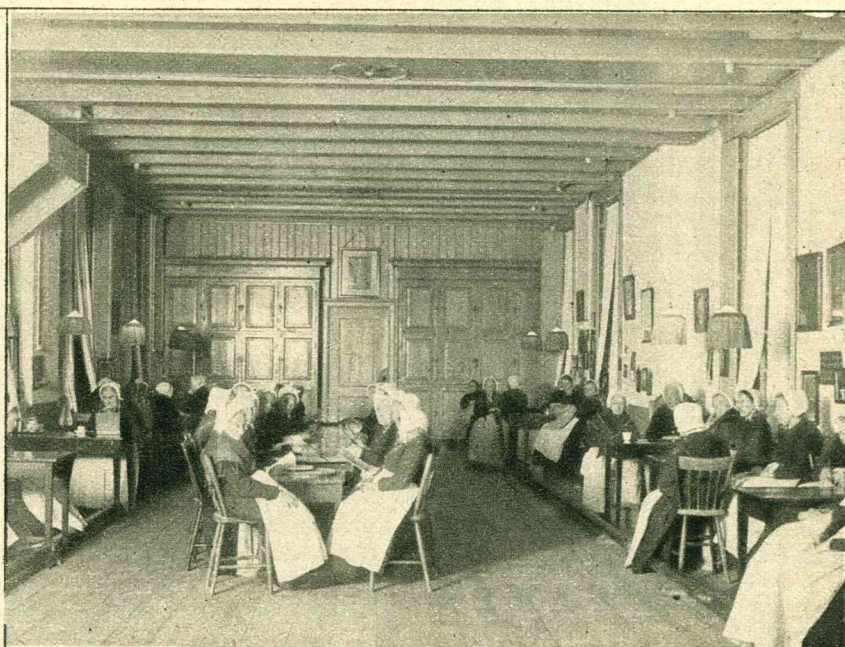
Naar aanleiding van den melkoorlog in Amsterdam, geven wij hierbij een vijftal kiekjes 'op het melkbedrijf betrekking hebbend. Boven, links: De oorsprong: een aantal koeien in den stal; rechts: de aanvoer: op de Amsterdamsche melkmarkt. Beneden, links: De keuring van de melk met den lacto-densimeter; midden: de keuring op smaak; rechts: het melkmeisje.

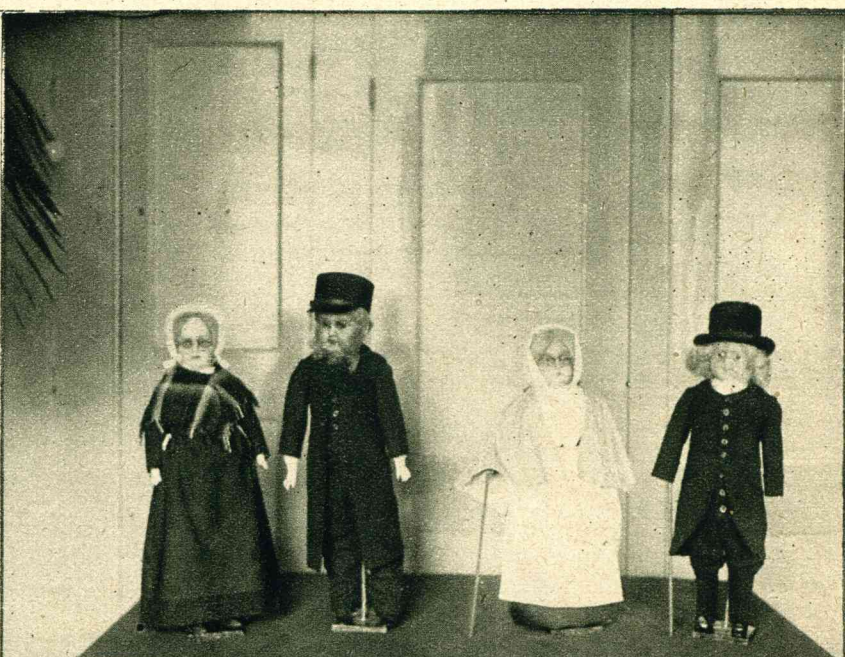
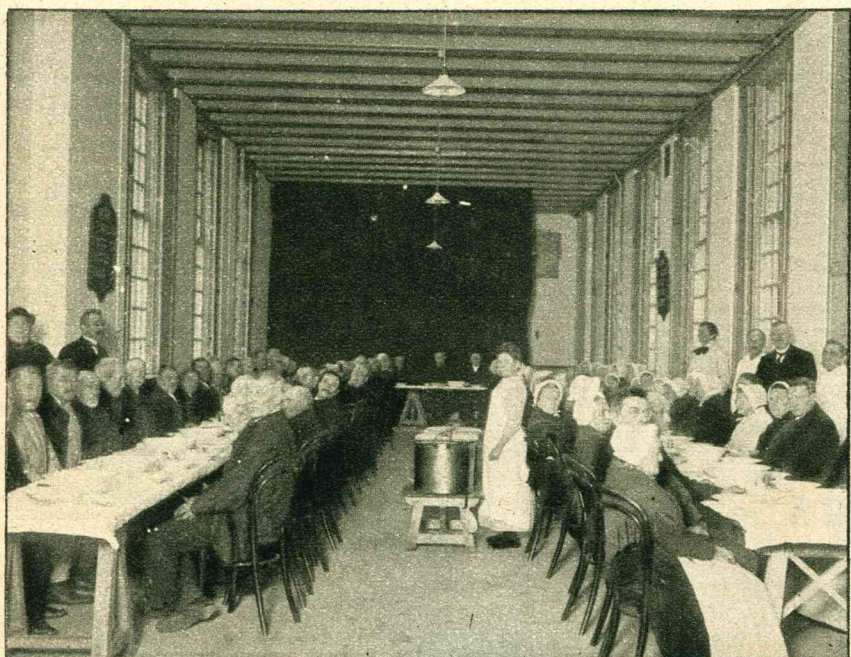
NA ANDERHALVE EEUW

Het Lutherse Diaconie-huis voor oude mannen en vrouwen bestond Vrijdag 150 jaar, wat op eenigszins feestelijke wijze is herdacht. Hierboven geven we, links, den versierden hoofdingang van het gebouw aan de Nieuwe Keizersgracht en rechts een groep van het bestuur, tijdens de receptie gemaakt, waarop men ziet de heeren J. J. C. Held, J. A. IJ. Schmid, J. H. Kauffmann, F. M. Romstadt en de dames: mevr. Godfr. Meijer-Viol. mevr. G. J. F. Gebhart-Kerbert en mej. M. J. Schutten.

Voorts geven we hier nog eenige kiekjes uit de inrichting. Links: de naaikamer der oudjes; rechts: de leeszaal, die tevens als kerk dient en waarvoor op het feest het bestuur een preekstoel werd aangeboden.

Links: de eetzaal; rechts: de kleederdracht der verpleegden zooals ze nu is (links) en zooals ze bij de oprichting van het gesticht was (rechts).

DE BRANDWEER-DEMONSTRATIE OP DE WESTERMARKT

Zaterdagmiddag heeft op de Westermarkt een demonstratie plaats gehad van de brandweer met de drie nieuwe benzine-motor-ladders, die voor onze brandweer een prachtige aanwinst zijn. In minder dan één minuut zijn ze geheel uitgeschoven en kan men er, zooals de rechtsche foto bewijst, het dak van een zeer hoog gebouw mee bereiken. Op deze foto is ook een der reddingsproeven te zien, bij deze gelegenheid genomen; een „vrouw” wordt door een brandweerman langs den ladder naar beneden gedragen. De linksche foto geeft de ladder weer, zooals deze, ingeschoven, op den wagen rust.

Links: een demonstratie van het spuiten; midden: het water werd tot het hoogste punt van den Westertoren opgevoerd; rechts: de burgemeester, die de demonstratie bijwoonde, in gesprek met den commandant der brandweer, den heer Gordijn.

DE SPORT VAN DE WEEK

Links: Een kiekje van den wedstrijd SPARTAAN—V.O.C. door V.O.C. met 2—1 gewonnen. Een aanval van SPARTAAN. De doelverdediger van V. O. C. mist den bal, doch de achterspeler, in het doel, weet de situatie te redden. Rechts: Een kiekje van het zwemfeest van HET IJ in het Zuiderbad. De vier prijswinnaars uit het nummer schoonspringen. Van links naar rechts: Mej. G. Klapwijk, R.D.Z., 1ste prijs; F. Mette, HET IJ, 1ste prijs; Mej. R. v. Malen, R.D.Z., 2de prijs; H. Lotharing, HET IJ, 2de prijs.

DE VROUW EN HAAR RIJK

Per
flac.
1,-

**DIJ
MONDWATER**
munt uit door de
bederfwerende
eigenschappen.
Heerlijk ver-
frisschenden
smaak en
billijken prijs.
L. POOL & ZONEN
Amsterdam.

Fabrikanten der bekende tandpasta's in
blikken en aluminium doosjes en in tuben

*De mode. Avond-
toiletten.* — Nu in
al onze groote
winkels de uit-
verkoop weer in
vollen gang is,
zullen we er mis-
chien in slagen,
voor niet te veel
geld een aardig

toiletje te bemachtigen. Meestal echter zijn de
kleedingstukken welke goedkoop verkrijgbaar
worden gesteld, ofwel van minderwaardige
stoffen vervaardigd, zoodat ten slotte de
koop nog duur blijkt ofwel ze zijn in zóó
groot aantal vertegenwoordigd, dat ze wel
algemeen móeten worden. Willen we iets
hebben niet te duur en tevens elegant en
ongemeen, dan zullen we zelf aan 't werk
moeten. En het is heusch geen heksentoe om,
met behulp van de goede patronen, die te-
genwoordig verkrijgbaar zijn en bij de nu heer-
schende mode der losse japonnen, zelf een
costuum te naaien.

Vroeger, toen de tailles, zonder een enkele
vouw, of kreukje, glad en strak als een hand-

gereproduceerde afbeeldingen. De heele japon
is uit gebloemde zijde geknipt in twee gelijke
deelen volgens hemdmodel en wordt op de
schouders met twee knopen, of drukknoop-
jes, door knopen gemaskeerd, gesloten. De mou-
wen zijn met kralen afgewerkt en de onderrand
van het toiletje is uitgeschulpt. Voor de gar-
neering nemen we vier vierkante lappen effen
crêpe-de-chine, crêpe-georgette, of dunne zijde,
die we met kralen omzoomen en die we schuin,
met een driehoekje naar boven, zoodat dat op
onze teekening is aangegeven, bij de taille
inrimpelen. De punten moeten op de taille
even worden vastgehecht. Een fantasie-cein-
tuur, die we van kralen, of steenen, ook zelf
kunnen aaneenrijgen, voltooit het geheel.

Ook het tweede toiletje, bijzonder geschikt
voor jonge meisjes, kunnen we met succes
zelf vervaardigen. We nemen er tafzijde voor
en we kunnen het geheel aan één stuk knippen.
Het onderdeel van de japon moet hier echter,
bij de heupen, aanmerkelijk wijder worden,
welke meerdere wijdde daar rondom ingerim-
peld en met linten omstrikt wordt. Het breede
heupen-effect wordt nog verhoogd door klei-
ne strookjes of ruches.

*Nieuwe vindingen op huis-
houdelijk gebied.* De afdeling
Amsterdam van de „Neder-
landsche Vereeniging van
Huisvrouwen” heeft in de
afgelopen week een demon-
stratie-middag gehouden in
een der zalen van Bellevue.

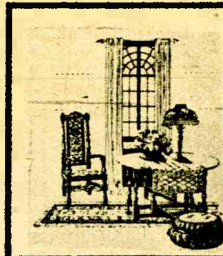
Van de hier geboden ge-
legenheid om met allerlei
meer of minder nieuwe vin-
dingen voor de huishouding,
welke door verschillende win-
keliers gedemonstreerd
werden, kennis te ma-
ken, werd een ruim
gebruik gemaakt. En
het hier gebodene
was voor alle huis-
vrouwen dan ook
zeer belangwek-
kend.

Daar waren na-
tuurlijk de nieu-
we vindingen op
het gebied der
electriciteit, zoo-
als die hier, bij
gelegenheid der
Electriciteits ten
toonstelling, al
besproken wer-
den. Dan was er
o.a. een aardap-
pel- en appel-
schilmachine,
met een verstel-
baar mesje, die
mij heel doelma-
tig leek en in het
gebruik voordee-
lig, omdat ze zeer dun schilt.
Ook de prijs ervan is niet
hoog, ik meen f4.50. De aard-

appelen moeten echter na het schillen nog wor-
den uitgepit en hier en daar „bijgewerkt”.

Er was een kleine messenslijpmachine, die,
in een minimum van tijd, de messen scherpt.
Prijs f 2.75.

Er was een eenvoudig stopapparaat, een
eigenaardig gekarteld staafje, dat onder de
gespannen draden gehouden, deze, om en om,
op en neer houdt, zoodat voor den inlegdraad
de naald, met één enkele beweging kan worden
doorgeschoven. Als men het werk omkeert
wordt ook het staafje omgekeerd en de draden,
welke eerst boven lagen, liggen nu beneden enz.
Dit kleine apparaat kostte f 1.—. Ik schrijf
deze prijzen hierbij, omdat het natuurlijk altijd
een groot nadeel is, wanneer dergelijke nieuwe
vindingen door hun hoogen prijs slechts

**Behangerij - Stoffeederij
Complete Meubeleering
HERTING & VAN BREEMEN**

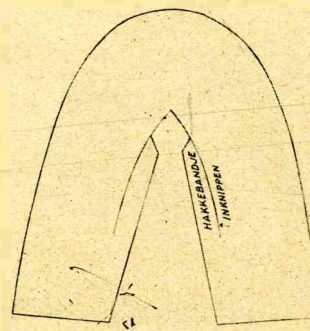
**Leidschegracht 4
: Telefoon 7591 :**

door weinigen kunnen worden aangeschaft.
Nieuw leek mij ook een aluminium pan,
waarin zij die geen oven hebben, of die het
gebruik van den gasoven over het algemeen te

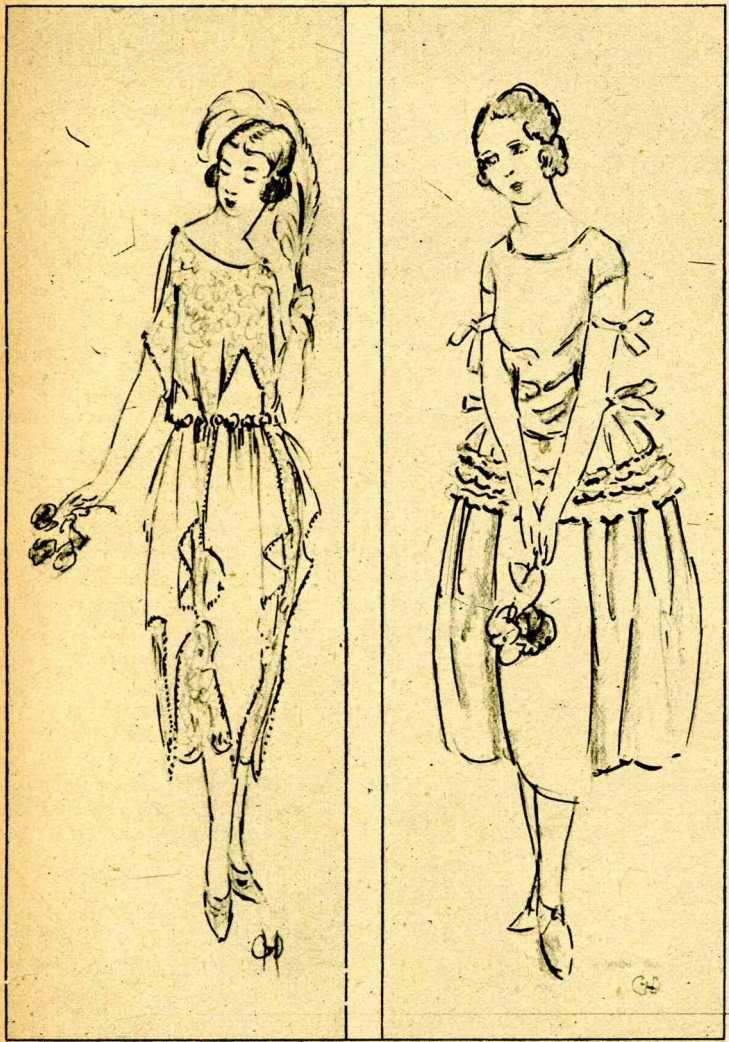
duur vinden, taart e. d. kun-
nen bakken op een petroleum-
stel. Het geheel bestaat uit
twee aluminium pannen, met
steel, welke vast op elkaar ge-
sloten kunnen worden. Is het
gebak aan één kant gaar,
dan wordt de pan eenvoudig
omgekeerd, voor het bakken
aan den anderen kant. *Simple
comme bonjour.* In dezelfde
afdeeling waren vuurvaste
schalen en bakjes te zien,
geheel doorzichtig, van een
op glas gelijkende stof, aange-
naam om te zien en met dit
voordeel, dat van buitenaf
gecontroleerd kan worden hoe-
ver het bakproces gevorderd
is.

Bizonder veel belangstel-
ling had ook de stand van
de vereeniging Kinderverzor-
ging en opvoeding, Afdeling
Haarlem. Daar waren aller-
lei practische en doel-
matige kinderklee-
tjes tentoorgesteld,
eigengemaakt kin-
derspeelgoed enz.
Maar wat vooral
in den smaak viel
bij practische jon-
ge moeders, dat
waren de kinder-
kousjes uit oude,
gedeeltelijk
versleten da-
meskousen, die
daartoe bij den
achternaad
open geknipt
worden, ver-
vaardigd en
snoezige baby-
schoentjes, ge-
maakt van
oude vilten
heerenhoeden
en zeemleeren
handschoenen,
waarvan de vin-
gers versleten

waren. De zoolen voor deze schoentjes wor-
den geknipt naar den omtrek van het kinder-
voetje. Het materiaal? Wel, de oude vilten
hoed, waaruit de
schoentjes ge-
knipt werden had
immers een leeren
binnenband. En
de handschoenen-
muiltjes werden
met een stuk van
een ouden fiets-
band verzoold, of-
wel een kartonnen
zooltje werd aan
eide zijden met
het een of andere
lapje bekleed. De
vilten schoentjes waren versierd met kleurige
wollen steekjes; de wit zeemleeren schoentjes

Patroon van een babyschoentje.

schoen, het lichaam omspannen moesten,
was dat heel wat moeilijker. De taille bestond
toen uit acht deelen: twee rugpanden, aan
weerskanten twee zijpanden en twee voorpan-
den, die elk nog twee borstplooien hadden.
Al die deelen moesten eerst op voering gere-
gen en dan aan elkaar genaaid worden, waar-
bij het passen natuurlijk nog heel wat voeten
in de aarde had. De naden werden omhoog
en opengestreken en allen voorzien van ba-
leintjes, welke het geheel glad moesten hou-
den om de wespentaille. En ook het vervaar-
digen der rokken met volants en draperieën
was een ingewikkelde geschiedenis.

Hoe veel gemakkelijker is, daarbij verge-
leken, 'et maken van een japon in onzen tijd!
Nemen we, bijvoorbeeld, de eerste der hierbij

waren zóó geknipt, dat de ribbels der handschoenen tot versiering van het neusje dienden.

Door de welwillendheid van Mevrouw Venema-v. Doorn, de secretaresse der Vereeniging, daartoe in staat gesteld kan ik hierbij zoowel van de kous als van het schoentje, een, natuurlijk verkleind, patroon geven. Het schoentjes-model is niet nieuw, dat van de kous is echter een eigen vinding der Vereeniging. Door teekens is aangegeven waar de verschillende deelen aan elkaar genaaid moeten worden. De naden komen op zij van den voet en hinderen dus niet bij het loopen.

* * *

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telef. No. 3421, AMSTERDAM. Voor

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA“ (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembours 55 ct.) Indië prijsverhooging. Vertegenwoordiger: F. GEELLEN, Soerabaja.

een laag geweekte macaroni op, dan een laag geraspte kaas, vervolgens een laag fijn gehakte ham met wat zout en nootmuscaat en ten slotte weer macaroni. We gieten er het water over, waarin de macaroni geweekt is, doen er nog een stukje boter op en laten het geheel gaar stoven, of in den over gaar bakken.

Macaroni met gehakt. We koken de macaroni gaar in water met een weinig zout en bakken onderwijl kleine balletjes gehakt. De macaroni laten we, als ze gaar is, uitdruipen en leggen ze met de gehaktballetjes, een stuk boter en, naar verkiezing al dan niet met wat geraspte kaas, zout en foelie in een met boter bestreken vuurvasten schotel. We bestrooien het geheel met fijn gestampte beschuit, leggen er nog een stukje boter op en zetten het dan in den warmen oven.

PAULA DEROSE.

TOSSI OP GROENWEIDE

Toen hij op weg was naar huis, na zijn bezoek aan den dokter, was Tossi erg terneer-geslagen.

En gán wonder. De dokter had hem gezegd, dat hij nog wel een paar jaar zou kunnen leven, maar dat hij het dan heel kalmpjes zou moeten aanleggen; niet laat opblijven 's-avonds, geen opwindend, geen pleziertjes. Ook niet werken mocht hij en daar hij schilder was, en nog wel een schilder die erg in de mode was en razend succes had, was dat nog wel het ergste. Erger nog, dan dat hij alleen maar gekookte visch mocht gebruiken en gekookte melk en een dun sneedje brood. Alle andere voedsel, had de dokter gezegd, zou noodlottig voor hem kunnen zijn.

Tossi besloot precies te doen, wat hem gezegd was, hij was er niets op gesteld, dat er iets noodlottigs met hem gebeurde.

Toen hij daar zoo op de Keizersgracht liep, nadenkend over zijn lot, werd hij aangeropen door iemand in een groote auto, waarin een jonge man en een meisje zaten. Het waren Greta en Henk Holman, de kinderen van Jan Holman, den grooten aannemer. Holman was kolossaal rijk en Greta en Henk zeer gezien in de uitgaande kringen.

„Hé, mijnheer Tossi,” riep Greta, „mijnheer Tossi!” en ze stopte haar wagen en liet den hoorn klinken, dat de vensters der huizen langs de Keizersgracht er van rinkelden.

Tossi nam zijn hoed af en liep op den wagen toe. Hij kon nu eenmaal de glimlachjes van Greta niet uit den weg gaan, want, afgescheiden van dat hij schilder was, was hij net als ieder ander mensch.

„U bent juist de man dien we hebben moeten,” zei Greta, „niet waar Henk?”

„Beslist,” antwoordde Henk. „Tossi, je moet voor een paar dagen op Groenweide komen. (Groenweide was het buitenverblijf in het Gooi, dat Holman kort te voren had ingewijd) Niet Greta?”

„Zeker,” zei Greta. „Ik zal u er overmorgen wel heen rijden, mijnheer Tossi.” En zij keek Tossi aan, zooals zij kijken kon.

„Het spijt me wel,” zei Tossi, „maar ik ben juist bij een specialist geweest en die heeft me gezegd, dat ik me gedurende eenigen tijd volkomen rustig moest houden. Niet laat op, geen opwindend, geen pleziertjes — niets. Ik vrees, dat ik ernstig ziek ben, ziet u.”

„Ziek?” riep Henk uit. „Kom, kerel, jij bent niet ziek, geloof mij maar — wat, Greta?”

„Nooit van m'n leven zoo iets gek gehoord,” zei Greta. „U bent nooit gezonder geweest dan nu, mijnheer Tossi — wat zeg jij, Henk!”

„Kom, het zal zoo'n saaie boel zijn, zonder jou,” beweerde Henk. „We hebben absoluut op je gerekend, Tossi. Nietwaar Greta?”

„Och,” zei Greta, „mijnheer Tossi komt wel,” en weer keek ze hem aan op een manier, waarvan zij alleen het geheim had.

Tossi's besluit begon al te wankelen.

„Is het een groot gezelschap?” vroeg hij, „want, als het...”

Onze keuken. Italiaansche macaroni. In een stuk rundvleesch maken we eenige openingen waarin we stukjes spek steken en een paar sjallotten. Het vleesch braden we eerst met boter, voegen er dan een flinke hoeveelheid tomatensaus bij, twee of drie laurierbladen en een weinig thijm en laten het verder gaar stoven. In een andere pan koken we de macaroni half gaar, laten ze dan uitdruipen, raspen er kaas overheen, en laten ze verder gaar stoven in de jus van het vleesch.

Macaroni met ham en kaas. We laten de macaroni eerst in warm water weeken. Dan besmeren we een vuurvasten schotel met boter, leggen er

„Groot?” Wel nee!” zei Greta, die Tossi nu eenmaal op Groenweide wilde hebben. „Een paar heel bedaarde lui, dat is alles. Nietwaar Henk!”

„Wel ja!” antwoordde Henk. Als je rust moet hebben, dan zal je die bij ons kunnen vinden, wat jou Greta?”

„Zeker!” zei Greta. Hij zal om half negen naar bed gaan en wat opwindend en plezier betreft, we zullen er wel voor zorgen, dat hij niet eens gewaar wordt, dat zulke dingen bestaan. Niet Henk?”

Plotseling kwam Tossi's bezorgdheid weer boven.

„Maar ik moet heel streng diët houden,” zei hij, „ik mag niets dan gekookte melk, gekookte visch en wat brood hebben. Iets anders, zei de dokter, zou beslist noodlottig zijn.”

„Kom, is dat alles? Je kan bij ons precies te eten en te drinken krijgen wat je wil, daar zal Greta wel voor zorgen — nietwaar Greta?”

„Ik geloof toch, dat het 't beste zou zijn, als ik maar thuis bleef. Wilt u wel gelooven dat de dokter me zelfs verboden heeft te werken?”

„Wij zullen u niet laten werken,” zei Greta. „Dus nu hebt u geen enkel excuus meer — wel Henk?”

Kort en goed, Tossi beloofde ten slotte te zullen komen en de Holmans waren blij, den beroemden schilder op hun feestje te zullen krijgen.

En Vrijdagmiddag, kort na het koffie-uurtje, kwam Greta Tossi in haar 60-paards wagen afhalen. De andere gasten werden aan verschillende stations van het Gooi afgehaald, vertelde zij, en zouden omstreeks vier uur op Groenweide aankomen.

Sedert zijn bezoek aan den dokter had Tossi uiterst nauwgezet diens voorschriften opgevolgd, maar hij zag er volstrekt niet beter om uit, integendeel.

Zelfs Greta viel het op, hoe bleek hij was en nu zij hem bij zich in den wagen had, vond ze er geen bezwaar in, hem dat te zeggen.

„U ziet er afgetobd uit, mijnheer Tossi, maar vooruit, dat zal wel weer in orde komen. Een paar dagen op Groenweide zal er u weer heelmaal bovenop brengen. Volkomen rust en verandering van lucht is al wat u noodig hebt. Vroeg naar bed en geen opwindend.”

En voort ging het, de stad uit op het Gooi aan, met een gemiddelde snelheid van zestig kilometer.

Op Groenweide aangekomen, bracht ze Tossi en zijn verbaasd starende oogen rechtstreeks naar de ontvangsalon, waar al een vijftigtal bezoekers verzameld waren, die thee en cocktails dronken en dansten op de muziek van een gramofoon.

„Mijnheer Tossi —” stelde zij voor „iedereen. Iedereen — mijnheer Tossi. Een likeurtje, mijnheer Tossi, of vermout?”

In tegenwoordigheid van dit uitgelezen gezelschap vond Tossi het onmogelijk haar te herinneren aan zijn gekookte melk en visch. Hij koos daarom een likeurtje, dat hij na den

tocht ook wel noodig had. Hij dronk het leeg en viel in een stoel neer.

Hij vroeg zich af, wanneer al die menschen weg zouden gaan en hij kalmpjes alleen zou kunnen wezen, in een van die mooie laantjes in het park, dat hij met de auto doorgestoven was. Daar zou hij dan in het gras gaan liggen en de heerlijke lucht...

„Kom, mijnheer Tossi,” riep Greta hem toe, „danst u niet? Hier is Truus die reikhalst naar een fox-trott. Mijnheer Tossi — Truus. Truus — mijnheer Tossi. Hij schildert de heerlijkste dingen, meid. Zij schrijft de ongelooflijkste gedichten, mijnheer Tossi. En nou jelui alles van elkaar weten, vooruit nu maar. Draai het ding eens op, Henk!”

De jonge Holman draaide „het ding” nog eens op, Truus greep Tossi om z'n hals en ging er met hem vandoor — tot het theeuurtje voorbij was.

„En nu, allemaal verspreiden!” riep Greta. Niets meer te eten vóór half acht. Ga maar spelen. Mijnheer Tossi — Jeanne. Jeanne — mijnheer Tossi. Neem hem mee naar de tennis-courts, Jeanne. Hij schildert — zij speelt viool. Vooruit. Wie gaat er met mij mee? Jij George? Goed zoo!”

En weg was ze.

Jeanne maakte zich meester van Tossi en sleepte hem naar de courts. Hij werd verslagen met 6—2. Zij bracht hem naar Groenweide terug omstreeks zes uur en juist wilde hij de trap op gaan naar zijn kamer, om daar flauw te vallen, toen Henk Holman hem in de gaten kreeg, die nog aan het spelen was.

„Hé Tossi,” riep hij, „neem mijn racket even over en speel even uit voor me. Ik heb vergeten, dat ik nog naar Amsterdam moet telefoneren om een paar nieuwe biljarts: vanmiddag hebben ze de onze alle twee onbruikbaar gemaakt door met hooivorken in plaats van met queues te spelen. Hop — vang! Marianne — Tossi; Tossi — Marianne. We staan één gelijk.”

Weg was hij.

Tossi won geen enkel spel meer van de set, maar Marianne was heel vriendelijk en zei, dat hij het heel gauw zou leeren, als hij zich maar oefende en zij drong hem een tweede set op. Toen deze half afgespeeld was, ging de eerste bel voor het diner en Marianne verdween.

Tossi gaf een huisknecht een fooi, om hem de trap op te helpen. De huisknecht wilde hem met de lift laten gaan, maar dat weigerde hij — sedert hij met zijn zenuwen overhoop lag, durfde hij niet meer in een lift te gaan.

Een der kamerdiensers stond bij de deur van Tossi's kamer klaar, om hem bij het kleeden te helpen. Hij zou wel liever naar bed zijn gegaan, maar daar kwam nu niets van in; daarvoor stond er geen kamerdienaar voor zijn deur.

Hij kreeg zelfs geen kans om flauw te vallen.

Het diner was er een van twaalf gangen. Er was voor Tossi geen melk — alleen maar vijftien soorten wijn. Er waren drie soorten

visch — zalm, kreeft en heilbot. Tossi at ze alle drie, al waren ze dan ook niet gekookt. Maar wel nam hij zich voor, Greta te herinneren aan de melk. Dat zou ze niet kwalijk nemen.

Zoodra het diner afgelopen was, gingen allen naar de balzaal, waar een Tzigane-strijke zich deed hooren. Het aantal dames was natuurlijk precies even groot als dat der heeren, zoodat Tossi voortdurend een partner had en geen oogenblik kon uitblazen — het meisje dat overschoot greep hem eenvoudig beet en begon met hem rond te springen.

Om twaalf uur was er een rijk souper, maar Tossi kreeg niets van wat hij hebben mocht. Om twee uur werden de muzikanten naar huis gezonden en begonnen de gasten aan bier met kaas. Daarna werden de speeltafeltjes in de hall opgezocht.

„Wie houdt de bank?” riep Greta. „Hier, mijnheer Tossi. U de bank.”

En Tossi hield de bank. In vijf minuten was hij duizend gulden kwijt. Tossi werd afgelost door Jeanne.

Daar hij nu niet meer in staat was, zich te bewegen, bleef hij staan waar hij stond trachtend in te dommelen. Niemand lette op hem.

De dag brak aan en een der gasten stelde voor, in een der parkvijvers te gaan zwemmen. Maar toen een ander naar buiten keek en zei dat het regende en woei, op een verschrikkelijke manier, besloten al-

len naar bed te gaan. Allen holden naar de lift en Tossi werd meegesleept en kwam met tien anderen in de lift terecht. Marianne, die de lift bediende, vond het leuk, om ze allemaal met een vaart tot aan de bovenste verdieping mee te nemen en daarna weer te laten zakken, wat ze tienmaal achter elkaar wilde doen. En ze zou het zeker gedaan hebben, wanneer niet bij de achtste neerdaling de lift tusschen de hoogste twee verdiepingen was blijven steken.

Een electriciën werd uit zijn bed gehaald en deze verlostte de gevangenen omstreeks het ontbijt-uurtje — negen uur 's-morgens. Terwijl de man aan het werk was, zongen de gevangenen een liedje, om den geest er in te houden en als een hunner moe werd, dan ging hij of zij zitten — op Tossi, die lag.

Toen ze ten slotte bevrijd werden, lag Tossi nog. Hij lag stil — heel stil.

Niemand stoorde hem. Op *Groenweide* kon iedereen doen wat hij het liefste deed. Wilde Tossi dus in de lift slapen, waarom niet? En de anderen gingen weg.

U denkt misschien, dat Tossi dood was?

Neen, dat was hij niet; hij was er alleen maar ten slotte in geslaagd om flauw te vallen. En een goed half uur later kwam hij weer bij. Toen hij begreep waar hij was, viel hij bijna voor de tweede maal flauw, maar de zucht tot zelfbehoud hield hem op de been. Hij begreep,

dat hij iets moest doen. Als ze hem weer te pakken kregen....

Hij bracht de lift in beweging, kwam beneden en kroop op handen en voeten in de hall.

Op een tafel stond een likeurtje, dat iemand vergeten had uit te drinken. Dus dronk Tossi het maar op. Deze stimulans maakte het hem mogelijk een andere tafel te bereiken, waarop een flesch cognac stond, die niet heelmaal leeg was. Tossi maakte haar leeg. Toen was hij in staat naar de voordeur te loopen en die te openen. Daarbuiten was een massa frissche lucht, die niemand gebruikte, daarom nam Tossi er van, zooveel hij bergen kon. En toen kon hij het park doorloopen, tot aan het hek.

Daarbuiten lag een landlooper te slapen. Tossi maakte hem wakker, gaf hem een bankje van vijftientig, klauterde op zijn rug en liet zich wegdragen.

Ze werden goede vrienden; Tossi kreeg plezier in het eenvoudige leven langs den weg, bleef het den heelen zomer getrouw en keerde toen als herboren naar Amsterdam terug.

Greta Holman heeft het nooit vergeten, dat hij oorzaak werd, dat er een meisje te veel in het gezelschap was. En als ze klaar was, met over Tossi uit te varen, voegde ze er altijd aan toe: „die artisten zijn altijd zoo onbetrouwbaar en nooit denken ze eens om anderen. Nietwaar Henk?”

Het zilveren jubileum van Commissaris Tinholt

Reeds de vorige week hebben wij een portret gereproduceerd van den heer J. A. Tinholt, den man, die van de 25 jaren welke hij nu in politiedienst is, vijftien jaren heeft doorgebracht in het bureau Kattenburg, waar hij zich herhaaldelijk zeer verdienstelijk heeft gemaakt, o.a. tijdens de verschillende opstootjes, die er in den loop der jaren hebben plaats gehad. Op den feestdag zelf werd hij in het met bloemen en planten versierde gebouw voor R.K. Militairen aan de Hoogte Kadijk door collega's en ondergeschikten gehuldigd, bij welke hulde zich verschillende personen en instellingen aansloten, die speciaal wezen op hetgeen Commissaris Tinholt gedaan heeft voor de Amsterdamsche haven, welke belangen hem, die nu al zoolang midden in deze havenwijk zit, zeer ten harte gaan. Op onze foto ziet men den heer Tinholt met zijn familie, te midden van de talrijke belangstellenden.

DE PLAAT VAN DE WEEK

Uit de Nieuwjaarsrede van den Burgemeester in de Raadszitting van de afgelopen week:

„Moge het U en mij daarbij aan opgewektheid niet ontbreken en moge het ons te zamen, onder Gods zegen, gegeven worden Amsterdam veilig door deze economische branding te leiden.”

DE MISDAAD OP DE HEIDE

= DOOR =
ERICA

38

Achter het kakelbonte katoenen voorhangsel, dat een tweede deur bedekte, was de vreemdeling met den grijzen baard te voorschijn getreden als een spooksel en staarde den heer van Heidezicht aan.

„Zwager Dorenberg — jij,” klonk het van zijn trillende lippen, terwijl een donker, bijna blauwachtig rood langzaam zijn gelaat kleurde tot boven zijn voorhoofd. „Ben je teruggekomen — ondanks je belofte?”

„Wil jij je op beloften beroepen — jij, wiens geluk op woordbreken, slinksche streken en schurkachtigheid opgebouwd is? Je hebt een schandelijk spel met mij gespeeld, je hebt mijn argeloosheid misbruikt, om mij en anderen schandelijk te bedriegen. Ik weet nu alles en ben gekomen om afrekening met je te houden. Ik zal de waarheid mijner aanklacht voor de geheele wereld weten te bewijzen. In vereniging met het mijne, zal men de getuigenis van je voormaligen vertrouweling en helper wel laten gelden, te meer, wijl mij buiten hem nog een getuige ter zijde staat, dien je moeilijk zult kunnen verlooehen. Meen je, dat ik lichtzinnig genoeg geweest ben, om je brieven te vernielen?”

De speculant leunde zwaar op de bedstijl. Hij begreep maar al te goed, dat zijn positie verloren was en dat van een trotsch uitdaggende houding geen redding te verwachten was.

„Ik geef toe, dat je nu in het voordeel tegen mij bent, zwager,” sprak hij met moeite, „en ik wil mijn onrecht niet trachten te verkleinen, hoeveel ik ook tot mijn verdediging zou kunnen aanvoeren. Wij zullen echter een weg vinden om ons met elkaar te verstaan. Het kan je bedoeling niet zijn, mij te ruïneren, mij ongelukkig te maken. Denk om je zuster! Denk aan mijn arm, onschuldig kind.”

„Heb jij aan het mijne gedacht, van Dalen? Moet ik het je soms als een verdiende aanrekenen, dat de barmhartigheid van vreemde menschen mijn dochter voor een vreeselijken ondergang behoeft? Neen. Tusschen ons is er niets te onderhandelen, of af te dingen. Ik verlang volledig herstel van mijn eer en goeden naam — niet meer en niet minder.”

„En wat zal ik doen tot herstel van je eer, zooals je het noemt?”

„Je moet mijn toenmalige schuldeischers binnen tweemaal vierentwintig uren tot den laatsten cent betalen wat je hun te kort gedaan hebt en je zult mij hier op staanden voet een schriftelijke bekentenis opstellen, die mij op elk oogenblik naar verkiezing in staat stelt, de wereld te bewijzen, dat ik geen vervalscher, of bedrieger ben.

„Dat is onmogelijk! Dat kan je geen ernst zijn. Vorder een som naar je verkiezing — neem de helft van mijn vermogen, maar verlang niet, dat ik door zulk een bekentenis mij zelf vernietig. Je kunt de weerdheid niet hebben het onmogelijke te eischen. Welke vol-doe-ning zou het je geven, geschiedenissen die lang begraven zijn, nog eens uit de vergetelheid op te rakelen? Je schuldeischers hebben zich toen voldaan verklaard, met datgene wat zij van mij bekamen. Wat zij verloren, was een van die onvermijdelijke verliezen, op welke ieder koopman voorbereid moet zijn. Zij zouden mij voor een dwaas houden, of zouden misschien nog een erger verdenking tegen mij opvatten, als ik nu, zonder eenige aanleiding, er toe overging te doen, wat je van mij verlangt. En welk nut zou je daarvan hebben? Ik betaal je honderdduizend, ja tweemaal honderdduizend gulden, als je je verplicht spoedig met je dochter Europa te verlaten en nooit meer terug te keeren.” Met onbeweeglijk gelaat had Dorenberg hem aangehoord.

„Ik herhaal dat het niet mijn bedoeling is je geld af te persen. Je wijst mijn eischen af — welnu, dan hebben wij niets meer met elkaar te verhandelen!”

Hij keerde hem den rug toe, als achtte hij het gesprek werkelijk geëindigd. Akelig klonk

de moeilijke, rochelende ademhaling van den speculant door de stilte van het ziekenvertrek.

„Het is je dus ernst met den wil, mij te gronde te richten,” bracht hij er met moeite uit. „Als ik nu heenga, zonder dat wij tot een overeenkomst gekomen zijn, wat zal je dan doen?”

„Wijl ik je weigering voorzag, heb ik reeds voor je komst om een ambtenaar van de justitie gezonden, voor wien Mendels in tegenwoordigheid van getuigen zijn aanklacht herhalen zal. Ik verwacht hem elk oogenblik.”

„Het zij dan zoo, sprak van Dalen haastig. „Ik wil doen wat je van mij verlangt. Ik zal mijn eer, mijn lot, de toekomst mijner familie in je handen stellen en ik hoop, dat je grootmoedig genoeg zult zijn, die niet uit louter verlangen naar wraak te vernietigen.”

„Ga dan bij deze tafel zitten, waarop je papier, pen en inkt vindt en schrijf wat ik je dicteeren zal.”

Van Dalen deed een stap naar de aangeduide plaats; hij aarzelde echter nog het ver-lange te doen.

„Niet hier, zwager Dorenberg,” sprak hij bijna smeekend, „niet in dit vreeselijk vertrek, waar alles mij terneerdrukt. Ga met mij naar Heidezicht. Ik beloof je, dat alles daar naar je wenschen geschieden zal.”

„Het moet gedaan zijn, vóór je den drempel van dit vertrek weer overschrijden zult,” luidde het koele en besliste antwoord. „Je hebt je zoovele jaren in de onrechtvaardig verkregen goederen kunnen verheugen, dat je geen recht meer overblijft om nog een nader uitstel te verlangen. Ik laat je de keus te schrijven, of heen te gaan; je weet wat je in het eene, zoowel als in het andere geval te verwachten hebt.”

En van Dalen sprak niet verder tegen. Het document, dat op deze wijze ontstond, was in hoofdzaak de nauwkeurige herhaling van de door Mendels verhaalde geschiedenis. Zonder zich te sparen bekende van Dalen daarin zijn valsche en bedriegelijke handelwijze jegens zijn zwager zoowel als zijn bedrog jegens diens schuldeischers. Toen van Dalen trachtte op te staan, nadat hij met een krassende trek zijn naam onder het vernietigende document gezet had, was hij in de eerste seconden niet in staat op zijn beenen te blijven staan en tuimelde tegen den muur. Ook Mendels onderteekende het papier met bevende hand. Daarop vouwde Dorenberg het zorgvuldig op, om het in zijn portefeuille te bergen. Met strakken blik had van Dalen elke zijner bewegingen gevolgd.

„Wat is nu je plan,” vroeg hij hijgend. „Welk gebruik zal je van deze bekentenis maken?”

„Voorloopig geen,” was het antwoord. „Ik zal het papier echter zonder verwijl bij de rechtbank indienen, als je niet binnen den gestelden tijd de tweede voorwaarde vervult en mijn toenmalige schuldeischers tot den laatsten cent betaalt, wat je hun te kort gedaan hebt. Het is mij onverschillig, welk voorwend-sel je daarbij gebruikt. Ik verlang slechts, dat je in staat bent, mij na een week, van heden af gerekend, hun kwitanties te overhandigen.

„En wat verlang je voor je zelf?”

„Niets. Ik ben arm, maar nog krachtig genoeg om mij en mijn kind voor nood en gebrek te behoeden. En ik schuw den arbeid niet, daarvoor is mijn verdwenen oog de getuige. Ik verloor het als stoker op een Mississippistoomboot.”

„Je hebt me dus niets meer te zeggen?”

„Niets meer!”

„Zal ik je zuster meedeelen, dat je teruggekomen bent?”

„Dat laat ik aan jou over. Het is echter mis-schien beter dat zij daarvan niets verneemt.”

„Ik dank je. Ik wou je juist daarom verzocht hebben. En waar zal ik je die — die kwitanties zenden?”

„Zend die maar gerust hier. Dan komen zij mij het zekerst in handen.”

Met gebogen hoofd verliet van Dalen het vertrek. Zijn stap was zwaar en sleepend en hij streek zich voortdurend met de hand over het voorhoofd, als vreesde hij dat het jagende bloed zijn slapen zou doen bersten.

„Naar huis,” riep hij den verbaasden koetsier toe. „Maar snel — al kost het mij de paarden!”

In de vestibule van de villa ontmoette hij zijn rentmeester.

„Mijnheer van Dalen, u weet zeker reeds welk een pijnlijk voorval...”

De landeigenaar staarde den spreker met plotselingen schrik aan. Zijn gedachten waren zoo geheel en al door die eene zaak in beslag genomen, dat hij alles wat hij zag en hoorde, onmiddellijk daarmee in verband bracht.

„Van welk voorval spreekt u,” stoorde hij op. „En wat kun u daarvan weten?”

„De postbode bracht het nieuws mee en de kamener had de onhandigheid het aan de dames te vertellen. Zij zijn zeer geschokt, wat natuurlijk niet anders te verwachten was.”

„Ja, wat — om 's hemels wil — heeft het dienstmeisje haar dan verteld?”

„Dat graaf Ramin niet bij een stervende, ge-roepen is, maar onder verdenking van Kruiskamp's moordenaar te zijn, gevangen genomen is. Ik geloof natuurlijk nog steeds aan een vergissing. Het is toch volkomen ondenkbaar.”

Van Dalen brak in een schrillen lach uit en een wilde, akelige, hoonende klank lag in zijn woorden, toen hij den rentmeester toeriep: „Waarom ondenkbaar? Waarom kan hij Kruiskamp's moordenaar niet zijn? Geloof mij, beste vriend, niemand, die van avond als eerlijk man zich ter ruste begeeft, is er zeker van, of hij morgen niet als misdadiger en vol-leerde schurk opstaat!”

Hij ging zijn kamer binnen, zonder zich verder om den ontstelden man te bekommeren, die niets anders kon denken dan dat de eigenaar van Heidezicht krankzinnig of beschonken was.

Middernacht was reeds lang voorbij en nog steeds zat van Dalen voor zijn bureau te rekenen en te schrijven. Zijn gezicht was gloeiend rood, dikke zweetdruppels parelden op zijn voorhoofd en wangen.

Eindelijk was het vreeselijke werk gereed. De aanwijzingen waren genoteerd en de dringende brief aan zijn bankier geschreven. Terwijl hij het omvangrijke schrijven verzegelde, beefden zijn handen zoo hevig, dat de roode druppels van de vloei-bare lak overal neervielen. Het gelukte hem echter toch zijn stempel met den sierlijken gouden knop op elk der lakken te zetten.

Toen stond hij op en greep den zwaren zilveren kandelaar, om zich naar zijn slaapver-tek te begeven. Plotseling begon alles om hem heen te draaien en in zijn ooren klonk een bruisen en dreunen als het geluid van de golven der zee en het donderen van kanonnen.

„Stil, stil,” kreunde van Dalen, die als een duizelende ronddraaide en niet meer wist wat hij zeide. Toen viel de kandelaar met een doffen slag op het tapijt neer. „Stilte,” schreeuwde de ongelukkige nog eens, en met een zwaar ge-rochel viel hij met zijn geheele zwaarte op den grond, terwijl hij in zijn val de kaarsen deed uitgaan, die hem hadden moeten voorlichten naar zijn rustplaats.

In de villa en zijn omgeving was het doodstil.

De vleugelen van den doodsengel waren over het prachtige heerenhuis heengeruischt. De eigenaar en meester van al dien pracht, de bekwame koopman, de stoutmoedige speculant — hij behoefde geen straffen van den aardschen rechter meer te vreezen.

In het oude logement „De Blauwe Leeuw” blies op hetzelfde oogenblik de oude Mendels den laatsten adem uit. Hij stierf in vrede met de troostvolle zekerheid, dat het onrecht, waartoe hij eens de hand had moeten leenen, hersteld was en uitgeboet.

(Wordt voortgezet)

Stand No. 53 der Handelsvennootschap „HACO” - MAASTRICHT

Een kijkje op de DROGISTEN-JAARBEURS, gehouden in het Paleis voor Volksvlijt te Amsterdam van 7—10 JANUARI 1922.

Een der mooiste standen op bovengenoemde Jaarbeurs was ongetwijfeld die der Handelsvennootschap „HACO” uit Maastricht, zijnde de eenige Importeurs van de welbekende, echte Medicinale Grieksche „Bloedwijn” merk „De Pleegzuster”. Deze firma had voor haar stand de pyramidale vorm gekozen, waarop haar artikel in moderne, keurige verpakking prachtig geëtaleerd was, zooals nevenstaande foto duidelijk aantoont.

Uit een interview met haar vertegenwoordiger, vernamen wij, dat door genoemde firma dit artikel reeds sedert 15 jaren uit Griekenland geïmporteerd wordt en is het succes overweldigend; trouwens toonde hij ons uit zijn orderboekje hij reeds zijn zestiende order, de tweede dag genoteerd had over een totaal van ruim 1000 flesschen, wel een bewijs dat het artikel zeer gewild is.

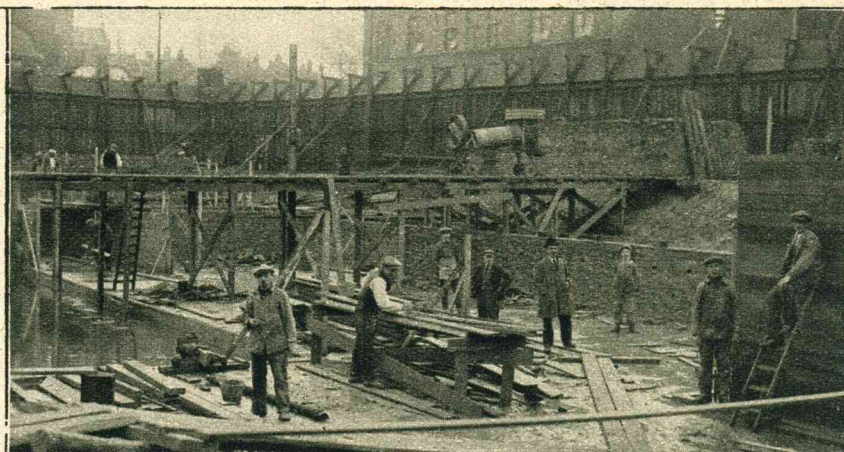
Alléén te Amsterdam worden wekelijks honderden flesschen afgeleverd, niettegenstaande het artikel hier slechts eenige maanden ingevoerd is.

Zooals het echter met vele gewilde artikelen gaat, is er ook ten aanzien van „Blutwein” merk „De Pleegzuster” getracht minderwaardige kwaliteiten in den handel te brengen onder valsche vlag; het wettig gedeponeerde handelsmerk, zijnde het hoofd eener Pleegzuster, wordt n.l. op misleidende wijze nagebootst, waarvan argelooze verbruikers nogal eens de dupe zijn geworden.

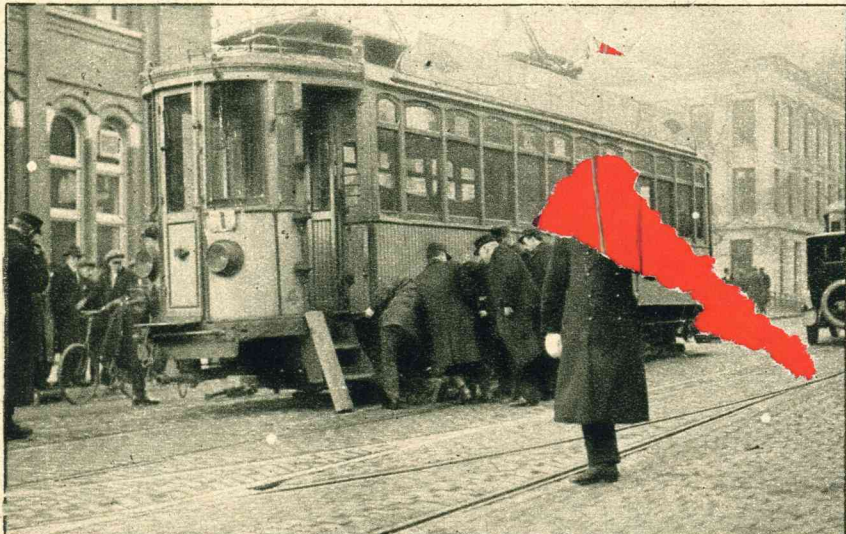
Het gevaar blijft bestaan, dat déloyale concurrenten, de verleiding om het handelsmerk van dit zooveel gevraagde artikel na te bootsen niet kunnende weerstaan, producten van inferieure kwaliteit in den handel brengen. Daarom heeft de firma besloten eene prijsvraag uit te schrijven, om nog eens speciaal de aandacht op haar wettig gedeponeerd handelsmerk te vestigen, zooals U hier duidelijk op de foto afgebeeld ziet.

Nadere bijzonderheden omtrent deze prijsvraag zult U in ons volgend nummer vermeld vinden.

STADSNIEUWS

Twee foto's van het werk voor de nieuwe tramremise aan de Stadhouderskade. Links: een vogelvlucht-overzicht; rechts: een kijkje op het grondwerk.

Links: de ontsporing van de Haarlemsche tram in de bocht Raadhuisstraat-Spuistraat, waardoor meer dan een uur het verkeer gestremd was; rechts: de Tooneelvereniging Sarphati, die in den huize Boer haar eerste lustrum gevierd heeft. Zittend het bestuur; van links naar rechts de heeren: T. H. Pan, J. Pan, Joh. P. H. Holst Jr. A. Padving en N. Padving.

DE LAATSTE BLADZIJ

UW 12-UURTJE

CAFÉ-RESTAURANT JONGENEEL
ZAANDAM TEGENOVER DE SALONBOOT

HAAR BEWAARENGEL.

De kleine meid reisde met haar ouders in een slaapwagen. Ze had eerst veel bezwaren tegen haar bovenbed, maar ging er toch in liggen, toen haar verzekerd werd, dat vader en moeder en haar be-
waarengel immers vlak bij waren. — In de stilte van den nacht echter klonk haar stemmetje:

„Mammie!”
„Ja liefje?”
„Bent u daar?”
„Zeker schat, ga nu slapen.”
„Pappie, bent u daar ook?”
„Ja kindje — wees nu een zoet meisje en slaap.”
Na een poosje werden de vragen herhaald tot een andere passagier ongeduldig werd en riep:
„Alle machtig nog toe! Je vader is hier en je moeder en je ooms en tantes en je broers en zusters en de heele rataplan.”
Een poosje was alles stil. Toen kwam weer angstig het kinderstemmetje:
„Mammie, was dat de bewaarengel?”

ALGEMEENE UITHUIZIGHEID.

Mevrouw had gelast „niet thuis” te geven en het meisje hield zich daar aan, toen er een bezoeker kwam.

„Mijnheer is niet thuis.”
„O, maar mevrouw dan misschien?”
„Mevrouw is ook uit.”
„Dan zou ik wel even willen wachten. Ik kan zeker wel zoo lang binnen bij den haard gaan zitten?”
„Spijt me mijnheer, de haard is ook uit.”

STEENHARD.

„Ja, zooals we het tegenwoordig hebben — net als in het steenen tijdperk.”
„Wat weet jij nou van het steenen tijdperk?”
„Nou, dat waren toch ook harde tijden.”

SLECHTS EEN KLEIN VERSCHIL.

Mijnheer zat te lezen.
„Eigenaardig toch — ik lees hier, dat de Oosterlingen hun schoenen uittrekken eer ze ergens binnenkomen.”
Mevrouw haalde koeltjes de schouders op.
„Ja, hier doen de mannen dat alleen, als ze 's-nacht laat thuiskomen.”

ONVERWACHTE VRAAG.

De self-made man stapte het privé-kantoor van den bankdirecteur binnen, met wien hij zaken te doen had.
„U zult U mijner waarschijnlijk niet meer herinneren,” begon hij, „maar twintig jaren geleden was ik een arme loopjongen en toen hebt U mij een boodschap laten doen....”
„O, ja, juist!” riep de bankdirecteur uit. „En — waar is het antwoord?”

HET GING ZOO OOK.

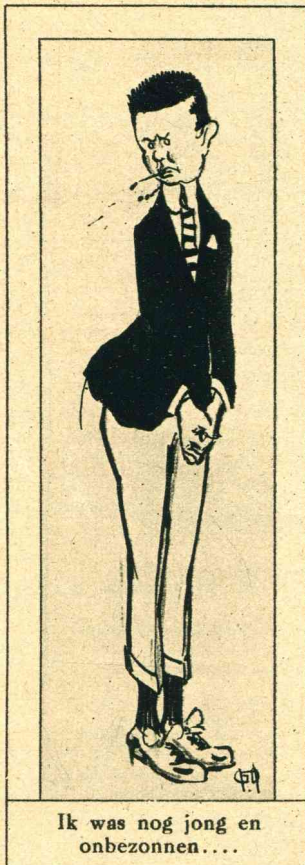
De oude boer was bezig zijn schuur te witten met een kwast waarin maar heel weinig haren meer zaten.
De burgemeester van het dorpje kwam voorbij en maakte een praatje:
„Waarom neem je geen kwast met meer haar er in, Japikse?”
„Waarom zou ik dat doen, burgemeester.”
„Waarom? Wel, man, met een behoorlijken kwast zou je dubbel zooveel werk kunnen doen.”
„Dat kan wel waar zijn, burgemeester, maar ik heb niet dubbel zooveel werk te doen.”

V.ROSSEM'S
Poorters-Toeback
DE BESTE VARINAS
Overal verkrijgbaar à 30de p. half ons pakje

ZIJ....

(Op mijn achttienden verjaardag)

Ik was nog jong en onbezonnen
Toen ik mij met haar verbond tot één; —
Helaas, wat deed ik?... 'k Ruilde een leven
Van vreugd voor 'n leven van geweent!

Ik was nog jong en onbezonnen....

Gevoelloos is zij als een steen!

De dood kan scheiden slechts ons beiden; —
O, dat hij kwame, spoedig, snel,

Nu ben 'k voor goed met haar verbonden,
Voor immer, — want geen macht vermag
Den band, die ons verbindt, te breken, —
Ja, tot mijn laatste levensdag

Benik gedoemd met haar vereenigd,
Mij door het leven heen te slaan. —
Met haar, die steeds me in vreugde hindert.
Mijn vreugd vergalt in gaan en staan.

Want mocht ik eens wat dartel wezen
En willen spelen als de jeugd, —
Zij zal, gevoelloos, mij verbieden
Te geven uiting aan mijn vreugd.

O, dat ik haar het hart kon rukken
Uit 't lichaam!... Ik... ik deed 't met een!... —
Wat zeg 'k?... Zij?... Hart?... Ze heeft geen hartel!

De dood kan scheiden slechts ons beiden

BEL OP N. 2491

AUTOMOBIELVERHUUR-INRICHTING „KLEINA”
LUXE AUTO'S VOOR TOER- EN TROUWGELEGENHEDEN
REGULIERSGRACHT 46 - BILLIJKE TARIEVEN

En mij bevrijdde uit 't schrikkelijk lijden;
Hij deed een armen sterv'ling wel!

Maar ook nog dan, op 't bed van sterven,
Zal 'k zeggen dat ik haar vervloek,
Zal 'k zeggen dat ik steeds gehad heb
Een hekel aan mijn lange broek.

J. D.

HIJ DOORZAG HAAR.

„O mannie, je bent zoo'n schat — ben je niet?”
„Niet, als 't me meer dan vijftwintig pop kost.”

ZIJN FOUT.

Hij: „Zeg me eerlijk — heb je mij om m'n geld getrouwd?”
Zij: „Ja. En we zouden het best samen kunnen vinden, als je er maar niet zoo gierig op was!”

STAKKERD.

„Je ziet er moe uit!”
„Nou — is me ook nog al geen kleinigheid, om steenen te sjouwen naar de derde verdieping.”
„Zoo — doe je dat al lang?”
„Neen, morgen begin ik.”

HAAR BIECHT.

„Pappie, weet u wat ik voor u koopen zal voor uw verjaardag?”
„Neen kleintje. Wat dan wel?”
„Een heele mooie kop en schotel met gouden randjes. Zou u dat niet leuk vinden?”
„Ja maar schat, ik heb toch zoo'n kop en schotel!”
„Neen, pappie, ik heb hem net gebroken.”

WAARSCHIJNLIJK.

„Is het waar, dat u dien heer een ouden gek genoemd hebt?” vroeg de rechter streng.
De beschuldigde keek den ander strak aan.
„Ja — om u de waarheid te zeggen — hoe langer ik hem aankijk, hoe meer ik denk van wel.”

DAAROM.

„De dominee heeft over ijdelheid en verkwisting gepreekt.”
„Ja, en zijn eigen vrouw heeft een hoed op van veertig gulden.”
„O, ging hij daarom zoo te keer?”

AL TE VEEL.

„Wat zie jij er ongelukkig uit. Is er iets niet in orde?”
„'k Krijg daar een telegram van huis. Moet je hooren: „Tweelingen geboren. Per brief meer.”

VRIENDELIJK.

„Goed, maar als ik je de vijftwintig gulden leen, welke waarborg kan je me dan geven, dat ik het geld terug krijg?”
„Het woord van een eerlijk man, mijnheer.”
„Best; stuur hem hier en ik zal zien wat ik voor je doen kan.”

VOOR DEN RECHTER.

Advocaat: „En, hoe laat was het, toen u aangerand werd?”
Getuige: „Dat weet ik niet, vraagt u dat liever aan uw cliënt, die heeft me mijn horloge afgenomen.”

IS LEKKER EN GOEDKOOP
NEEMT PROEFPRINSENGRACHT 40 - SPAARNDAMMERSTR. 115
SIJSJESSTRAAT 25 - LIMBURG STIRUMSTRAAT 11
TELEFOON NOORD 3132